

- stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim zawiera on rozstrzygnięcie w przedmiocie zgodności z prawem prywatnoprawnych umów zawieranych między inwestorami a innymi podmiotami, oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty w niniejszej sprawie są takie same jak w sprawie T-700/13 Bankia przeciwko Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2014 r. – Kendrion przeciwko Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-479/14)

(2014/C 253/89)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Kendrion NV (Zeist, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci P. Glazener i T. Ottervanger)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o zasądzenie od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej:

- zapłaty odszkodowania za szkody materialne w wysokości 2 308 463,98 EUR lub przynajmniej w wysokości uznanej przez Sąd za stosowną;
- zapłaty odszkodowania za szkody niematerialne w wysokości 11 050 000,000 EUR, tytułem ewentualnym przynajmniej w wysokości 1 700 000,00 EUR, dalszym tytułem ewentualnym przynajmniej w wysokości ustalonej przez strony na podstawie sposobu, jaki określi Sąd, lub przynajmniej w wysokości uznanej przez Sąd za stosowną;
- w każdym wypadku zapłaty odsetek za zwłokę w wysokości, jaka zostanie ustalona przez Sąd jako stosowna, od dnia 26 listopada 2013 r.;
- zapłaty kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wyrokiem z dnia 26 listopada 2013 r. w sprawie Kendrion/Komisja (C-50/12 P, EU:C:2013:771) Trybunał stwierdził naruszenie art. 47 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w postępowaniu przed Sądem w sprawie T-54/06 Kendrion/Komisja, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w postępowaniu na podstawie art. 81 [WE] (sprawa COMP/F/38.354 – worki przemysłowe), w zakresie w jakim jest ona skierowana do skarżącej, jak również o stwierdzenie nieważności, lub, tytułem ewentualnym, o obniżenie grzywny nałożonej na skarżącą.

Trybunał stwierdził ponadto, że naruszenie zobowiązań z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy ścigać w trybie skargi odszkodowawczej przed Sądem, ponieważ taka skarga stanowi skuteczny środek zaskarżenia.

Skarżąca podnosi, że w owym wyroku Trybunał orzekł już, iż spełnione są przesłanki dostatecznie kwalifikowanego naruszenia normy prawnej, która przyznaje prawa jednostce.

Skarżąca podnosi ponadto, że postępowanie trwało pięć lat i dziewięć miesięcy, podczas gdy jej zdaniem okres dwóch lat i sześciu miesięcy można uważać za odpowiedni, zatem odpowiedni okres został przekroczony o trzy lata i trzy miesiące. Gdyby sprawa została rozstrzygnięta w odpowiednim terminie, wyrok zostałby wydany w dniu 26 sierpnia 2010 r., a nie w dniu 26 listopada 2013 r.

Szkoda materialna, jaką poniosła skarżąca z tytułu przewlekłości postępowania, obejmuje dodatkowe obciążenia finansowe, jakie musiała ona ponieść w odpowiednim okresie. Na rzeczoną szkodę składają się odsetki naliczone przez Komisję od grzywny w wysokości 34 000 000 EUR wraz z kosztami, które powstały w tym okresie w związku z gwarancją bankową ustanowioną z tytułu zapłaty grzywny i odsetek. Kwota ta uległaby obniżeniu o koszty związane z finansowaniem zapłaty grzywny należnej w dniu 26 sierpnia 2010 r. wraz z odsetkami na rzecz Unii, gdyby Sąd wydał wyrok w tym czasie.

Tytułem naprawienia szkody niematerialnej, jaką poniosła skarżąca z tytułu przewlekłości postępowania, żąda ona za każdy rok przekroczenia odpowiedniego czasu postępowania przed Sądem stosownego odszkodowania w wysokości 10 % grzywny, a za niepełny rok odpowiedniej części z 10 %. Takie odszkodowanie jest stosowne, ponieważ w chwili wydania decyzji Komisja zwykle podwyższała grzywny o 10 % za każdy rok naruszenia.

Tytułem ewentualnym skarżąca wnosi o stosowne naprawienie szkody niematerialnej w wysokości 5 % grzywny. Kwota ta odpowiada odszkodowaniu, jakie Trybunał uznał za stosowne w porównywalnych wypadkach znacznego przekroczenia terminu przy ocenie grzywien w postępowaniach w sprawie praktyk ograniczających konkurencję.

Postanowienie Sądu z dnia 10 czerwca 2014 r. – Makhlouf przeciwko Radzie
(Sprawy połączone T-433/11 i T-98/12) ⁽¹⁾

(2014/C 253/90)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie spraw połączonych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290 z 1.10.2011.

Postanowienie Sądu z dnia 10 czerwca 2014 r. – Othman przeciwko Radzie
(Sprawa T-109/13) ⁽¹⁾

(2014/C 253/91)

Język postępowania: francuski

Prezes siódmej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 129 z 4.5.2013.

Postanowienie Sądu z dnia 5 czerwca 2014 r. – Syrian Lebanese Commercial Bank przeciwko Radzie
(Sprawa T-477/13) ⁽¹⁾

(2014/C 253/92)

Język postępowania: francuski

Prezes dziewiątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 336 z 16.11.2013.
